

ומשנינן: לעולם רבי אליעזר כרבי שמעון סבירא ליה המתיר פטר חמור בהנאה, ומה ששנינו במשנתנו "יקבר", לא תפרש שהוא משום איסור ההנאה, אלא **יקבר ככבור אדם**, כי הועיל ההיקש שהקשה תורה בהמה טמאה לכבור אדם, ללמד שפטר חמור — קודם פדיון — טעון קבורה ככבור אדם שהוא טעון קבורה.

ומקשינן עלה: האיך אפשר ללמוד מההיקש לכבור אדם שיהא פטר חמור טעון קבורה! ? **אלא** [וכי] **אדם ככור הוא דבעי קבורה**, ואילו אדם פשוט לא בעי קבורה, עד שאתה אומר: הקישתו התורה לכבור אדם כדי ללמוד דין קבורה מבכור אדם, והרי דין הקבורה אינו שייך בכבורו כלל! ?

ועוד תניא בהדיא שרבי אליעזר אוסר פטר חמור בהנאה קודם פדיון, ושוב קשה: למה לא נקישנו לכבור אדם לענין זה.

דתניא: מודה רבי אליעזר, בישראל שיש לו ספק פטר חמור בתוך ביתו, שמפריש טלה עליו כדי להפקיע את איסורו — וכדעת רבי יהודה לעיל ט ב, שצריך פדיון כדי להפקיע את האיסור — **והוא שלו**, כיון שהמוציא מחבירו עליו הראיה; הרי מבואר שלרבי אליעזר פטר חמור אסור בהנאה, שאם לא כן, כיון שהוא שלו, אינו צריך להפריש וכמבואר לעיל ט ב. (14)

משום דכתיב "אך פדה תפדה את בכור האדם ואת בכור הבהמה הטמאה תפדה", הקיש הכתוב פדיון בכור בהמה טמאה לפדיון בכור אדם, כדי ללמד:

מה בכור אדם חייב באחריותו אף לאחר שהפריש חמש סלעים לפדיונו, **אף בכור בהמה טמאה חייב באחריותו**, אף לאחר שהפריש שה לפדיונו.

אמר הקשה ליה אביי:

כיון שאתה מקישם, נאמר: **אי מה בכור אדם מותר בהנאה קודם פדייה**, אף בכור בהמה טמאה מותר בהנאה קודם פדייה, והרי רבי יהודה סובר שבכור בהמה טמאה אסור בהנאה קודם פדייה! ?

וכי תימא הכי נמי, דרבי אליעזר לא סבר כרבי יהודה, אלא כרבי שמעון המתיר פטר חמור קודם פדיון בהנאה; כך אי אפשר לומר, שהרי:

והתנן במשנתנו **מת פטר חמור קודם שבא הפדיון ליד כהן: רבי אליעזר אומר יקבר, ומאי "יקבר"? וכי לאו למימרא דאסור בהנאה ולכן יקבר**; הרי שקודם הפדיון — דהיינו לרבי אליעזר קודם שבא ליד כהן — פטר חמור אסור בהנאה! ? הרי מבואר שאף רבי אליעזר כרבי יהודה סבירא ליה האוסר בהנאה, ואם כן נאסור אף בכור אדם בהנאה מן ההיקש.

דבודאי פטר חמור סבירא ליה דכל כמה דלא מטי פטר חמור ליד כהן לא מפריק, מודה הוא בספק שאין צריך לתת פדיון לכהן אלא מפריש טלה והוא שלו.

ובהערות לעיל ט ב הובא להקשות: אם

הנאה ליתנם לכל כהן שירצה, והוא הדין בפדיון, דכיון שהפריש חמש סלעים נעשה ממון כהן, ואין לו אלא טובת הנאה. וצריך תלמוד.

14. פירש רש"י: מודה רבי אליעזר, אף על גב